

Mesterházi Mónika

MAGDA

„Kislányom, mi a szándékod
ezzel a felmosóvízzel?” A reggel
első kérdése. Együtt nyaralunk.
„Én már felmostam a szobámat.”
„Felmosom én is! Csak legalább
a kávé t hadd igyam meg.”

Mindig azt mondták, rád hasonlítok.
Önfegyelmében, szertartásaiban,
konok derűben nem ismerem magamra.
Gyengének sosem láttalak. Talán
bosszúsna, ha nem ment valami.
Tevékeny kigondoló, két kisfiú
társ-felnevelője, szülők helyett:
a derű óráit komolyan vetted.

Pozitív gondolkodásod előtt
a valóság meghátrált időnként.
„A Balatonnál? Ott nem halt meg senki!”
(hiszen oda nyaralni jártunk), de ez
már túl sok veszteség után volt
visszavonuló elméd tiltakozása.
Ha nem is előzmények nélkül.
Vitázni szerettél, mert olyan jó

kibékülni. Több generáció
neked köszönhetett nyaralást, lakást,
semmi jogunk nem volt falra mászni
könyörtelen optimizmusodtól.

Utoljára a kórházban beszélgettünk,
nyáron, volt háromnegyed óra,
a valóságot már elengedted,
Párizsban vagy-e vagy Budapesten,
a humorérzéked maradt.

Nem sok mindent kaptál vissza a végén.
Választott cerberusod pénzügyes gondozása
légmentesen zárt ki, engem biztosan,
és ennek megvolt a maga kényelme,
idő, idő, idő, amit másra szántam.

Mindig örültél, mindig szerettelek.

© Szöllősi Mátyás